

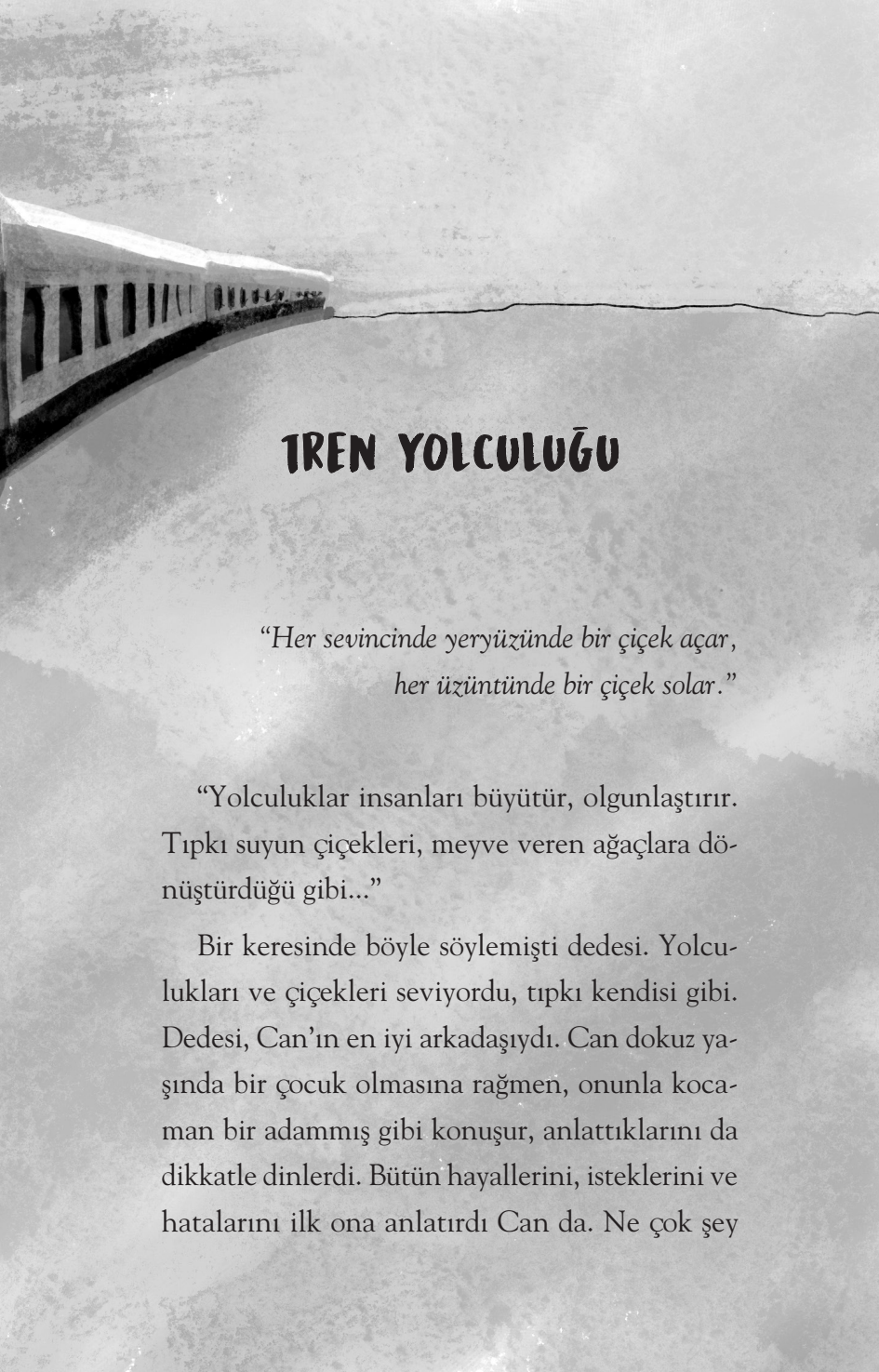
ÇİÇEK EKSPRESİ

ÖZGÜR BALPINAR

ÇİZER: BÜŞRA KAYGIN GAFAROV

TREN YOLCULUĞU

*“Her sevincinde yeryüzünde bir çiçek açar,
her üzüntünde bir çiçek solar.”*

“Yolculuklar insanları büyütür, olgunlaştırır. Tıpkı suyun çiçekleri, meyve veren ağaçlara dönüştürdüğü gibi...”

Bir keresinde böyle söylemişti dedesi. Yolculukları ve çiçekleri seviyordu, tıpkı kendisi gibi. Dedesi, Can’ın en iyi arkadaşıydı. Can dokuz yaşında bir çocuk olmasına rağmen, onunla kocaman bir adammış gibi konuşur, anlattıklarını da dikkatle dinlerdi. Bütün hayallerini, isteklerini ve hatalarını ilk ona anlatırdı Can da. Ne çok şey

öğrenmişti ondan. Bir gün dedesine koskocaman güzeller güzeli bahçesini kime miras bırakacağını sormuştu. Sorunca da düşüncesizlik ettiğini düşünerek hemencecik üzölmüştü. Dedesi gülerek, “Bu dünyaya miras bırakacağın tek şey dürüstlüğün olsun.” demişti ona. Can, dedesinin sözleriyle büyüdüğünü hissediyordu. Sözlerini dinliyor, onun gibi davranmaya çalışıyor, hayata onun gibi bakmaya çalışıyordu.

Şimdi trenin içinde yol alırken dedesini düşünüyordu. Keşke birlikte yolculuk yapabiliyor olsalardı. Can bunu gerçekten her şeyden çok isterdi. Çünkü yalnızdı. Bu yalnızlığın sebebi dedesinin veya tanıdıklarının yanında olmaması da değildi. Gerçekten de bulunduğu vagona kimseyle karşılaşmamıştı. Oturduğu kompartımanda da kimsecikler yoktu. Kompartımanlar, trenin içinde bulunan küçük odalardı. Her kompartımanın bir kapısı olurdu, bazılarının içinde yatak dahi bulunurdu. Yani bir odanın içinde yalnızdı Can. Çevresindeki odalar da boştu. Koca trende tek başına yolculuk yapıyormuş hissini taşıyordu bu yüzden. Canı sıkılıyordu.

Fakat yine de üzülmemesi gerektiğini düşünüyordu. “Her sevincinde yeryüzünde bir çiçek açar, her üzüntünde bir çiçek solar.” derdi dedesi. Akılını dağıtmaya çalışarak pencereden dışarı baktı. Tertemiz gecenin içinde kırpışan küçücük ışıkları dahi görebiliyordu. Vagonlar birbirinin peşi sıra bodur ağaçların arasından ışıklar saçarak ilerliyordu. Trenin etrafı parlak yıldızlarla çevriliydi. Gökyüzü açıktı, hava güzeldi. Geniş bir düzlükten geçiyorlardı. Uykuya durmuş hayatı taptaze bir uyanmışlıkla selamlıyorlardı sanki.

Tren bir dönemeçte kıvrılırken ileride rengârenk toz bulutu arasında ışıldayan tüneli gördü. Sonra birden takırtı sesleri duyuldu. Tren yavaşlayıp sert bir frenle ansızın durduğunda, heyecanı ve korkuyu aynı anda yaşadı Can. Burada bir istasyon olduğunu hatırlamıyordu. Peki, ya niçin durmuşlardı? Bulunduğu vagonun kapısının açıldığını duyunca kulak kabarttı. Kapı açılır açılmaz içeri yoğun bir uğultu sesi dolmuştu. Can dışarıda neler olup bittiğini görmek istese de gecenin karanlığından hiçbir şey seçemedi. Yüzünü diğer tarafa çevirdiğindeyse neredeyse küçük dilini yutuyordu. Oturduğu koltuğun kö-

şesinde bir çiçek filizlenmişti. Böyle bir şey nasıl olabilir ki? Yırtılan döşemenin içinden incecik bir yeşillik nasıl fışkırabilirdi? Uğultu sesinin kesilmesinden kapının kapandığını anladı. Güçlü ayak sesleri duyuldu sonra. Sesler gitgide yaklaştı. Can'ın bulunduğu kompartımanın kapısının yakınında kesildi. Tren yeniden hareket etmeye başlamıştı ki, kapının dışında bir insan silueti belirdi. Bir yolcu mu almışlardı? Peki, niçin tam da Can'ın kompartımanının önünde dikiliyordu? Kompartımanın kapısı aniden açıldığında içeri, üniformasının üzerinde parlak madalyaları ve apoletleri bulunan iri yarı bir adam girdi. Can ilk başta bunun bir bilet görevlisi olduğunu düşünse de bu fikir aklına pek yatmadı. Çünkü üzerindeki üniformaya bakılacak olursa bir bilet görevlisinden ziyade generallere benziyordu. Üniformaya daha dikkatli bakınca madalya veya apolet sandığı şeylerin çiçeklerden ibaret olduğunu gördü. Papatya, gül, menekşe, zambak ve daha birçok çiçekle bezenmişti General'in üniforması... Adam ağır adımlarla gelip karşısına oturdu. Elinde kalın, ciltli bir kitap taşıyordu. Bu sırada yapılan bir anons bütün vagonlarda yankılandı:

“Masallar Diyarı’na varmak üzereyiz. Lütfen eşyalarınızı hazırlayın!”

Can’ın şaşkınlığı bir kat daha artmıştı: *Masallar Diyarı* da neresiydi?

Tren yavaşlamaya başladığında heyecanlı olduğunu hissetti. Nasıl bir dünyayla karşılaşacağını merak ediyor, aklınca tahminler yürütüyordu. Cama yaklaşıp dışarı baktı. Tünelin ucunda bir ışık belirdiğinde soluğunu tutmuştu. Işık gitgide yaklaşıp büyürken Can, yanağını cama yapıştırıp birazdan görmeyi umduğu muhteşem manzaraya odaklanmıştı. Birden yeni bir anons duyuldu:

“Can!”

Can kendi isminin anons edildiğini duyunca daha çok şaşırdı. Sanki birisi yanı başında ona sesleniyormuş gibi bir hisle doldu içi. Karşısında oturan General’e baktı. Fakat adam içeri girdiğinden beri kafasını hiç kaldırmamıştı.

“Can! Hadi uyan! Geç kalıyoruz!”

Can birdenbire uyandığında yatağının başında annesinin durduğunu gördü. Başından beri ona seslenen annesiydi demek ki. Bütün bunların bir rüya olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Rüyasının devamını göremediği için de ayrı bir üzüntü duyuyordu.

“Anne ya! Masallar Diyarı’na varmak üzereydim!” diye yakındı tatlı bir sesle.

“Masallar Diyarı mı? Bana daha çok Rüyalar Diyarı’ndaymışsın gibi geldi oğlum!” diyerek güldü annesi.

Can bu türden rüyaları pek sık görüyordu. Her gece uyumadan önce ona anlatılan masallardan etkileniyor, dinlediği son masalı rüyasına taşıyordu. Neler görmemişti ki bugüne kadar... Ejderhalarla savaşıp bir şövalye olmuş, koskocaman devlerle arkadaşlık kurmuş, sihirbazlarla, büyücülerle ve cadılarla çetin mücadelelere girişmişti.

İşte, son rüyasında da Masallar Diyarı’na yolculuk yapan bir trenin içinde görmüştü kendini. Rüyasını tamamlamayı, hayalinde coşkuyla dalgalanan o güzeller güzeli diyarı görebilmeyi çok isterdi. Fakat hangi rüyasını tamamlayabilmişti ki bugüne kadar? Hepsi de bir yerinde ansızın kesiliveriyordu. Gerçek hayatına geri dönüyordu böylece.

“Hadi kalk! Bugün teyzene gidiyorsun!” dedi annesi. “Kıyafetlerin şurada asılı!” diyerek odadan çıktı.

Can bir fişek gibi yataktan fırladı. Belki Masallar Diyarı’nı görememişti, fakat bugün gerçek bir tren yolculuğu yapacaktı. Bu güzel haberle üzüntüsünü bir kenara bıraktı. İçi sevinçle dolmuştu. Derhal giyinmeye başladı.

* * *

Bir trenin geçişini izlemek Can’ı hep mutlu ederdi. Trenlerle ilgili hep güzel anılar biriktirmişti çünkü. Anne ve babasıyla yaptıkları yolculuklar, kavuşmalar, misafir karşılamalar sınırsız duyguları beraberinde getirmişti. Bir kompartımanı küçük bir ev gibi benimsemesi bundandı.

İstasyonun veya rayların çok uzağında olsa da trenin sesini duymak dahi yeterdi Can’ı mutlu etmeye. Peş peşe sıralanmış vagonların rayları döverek ilerlerken çıkardıkları ses, onu heyecanlandırırdı. Lokomotifin yükselen düdük sesi, sevinci ve coşkuyu müjdelerdi.

Can bir gün büyüdüğünde bir kondüktör veya makinist olmak, hayatı boyunca bir trende ça-

lışmak istiyordu. Bunun için çok çalışması gerektiğinin de farkındaydı. Babası onu istasyon görevlileriyle bile tanıştırmıştı. Vagonların ne türden yükler taşıdığını, bu güzergâhta hangi istasyonların bulunduğunu, makinist kabinlerindeki tuşların işlevlerini ve lokomotiflerin tarihini anlatmışlardı.

Trenler hakkında öğrendiği bilgilerden çok etkilenmişti Can. İlk lokomotifin 1804 yılında icat edildiğini öğrenince şaşkınlıktan gözleri büyümüştü. Köylerindeki istasyona gelen lokomotiflerin adlarını bile teker teker söylemiş, hatta bazılarının fotoğraflarını veya bizzat lokomotifin kendisini göstermişlerdi.

Ne güzel isimler koymuşlardı lokomotiflere: Fişek, Kömür, Bulut ve Zemheri...

Fişek aralarındaki en genç lokomotifti ve bu yüzden en hızlısı da oydu. Kömür en yaşlılarıydı, eski ve yıpranmış olduğunu herkes kolaylıkla fark edebilirdi; ağır aksak ilerlediği, çokça gıcırtı sesleri çıkardığı biliniyordu. Zemheri, yıllar boyunca Doğu Ekspresi'nde çalıştıktan sonra gönderilmişti bu diyarlara. Bulut'un ise tavanı bütünüyle bembeyazdı, gövdesinde de yer yer beyazlıklar vardı;

aralarında en güzeli oydu belki fakat Can birbirinden ayırmaksızın hepsini çok seviyordu.

Ve çiçekler...

Can'ın hayatında kocaman bir yer kaplıyorlardı. Dedesinin ona aşılacağı bir sevgiydi bu. Onun sayesinde bir çiçeğe nasıl bakılacağını öğrenmişti. Can'a göre çiçeklerin de duyguları vardı. Bir çiçekle ilgilenmeyip ona sevgi göstermezse günden güne solup gideceğine inanıyordu. Bu yüzden çiçekleriyle konuşuyordu Can. Hepsine ayrı ayrı ilgi gösteriyor, hiçbirini birbirinden ayırt etmiyordu.

Mesela bazı çiçeklere haftada bir kez su vermek yeterli olurken bazılarının günü gününe su vermesi gerekiyordu. Odasının balkonuna özenle yerleştirdiği çiçekler, orayı küçük bir bahçeye dönüştürmüştü. Güller, papatyalar, kasımpatıları ve menekşeler yanı başında rengârenk bir manzara sunuyordu ona. Sabahları çiçeklerinin mis kokularıyla uyanmak paha biçilmez bir duyuydu.

* * *

Ailesiyle birlikte istasyona doğru yola çıktıklarında içi içine sığmıyordu Can'ın. İstasyona yakın oturdukları için kendini şanslı hissediyordu. He-

mencecik varıp peronda trenin gelişini beklemeye başladılar. Şimdi şansına hangi lokomotifin geleceğinin merakı içindeydi Can.

Her yaz tatilinin başlangıcında olduğu gibi okul kapanır kapanmaz teyzesine gidiyordu. Anne ve babası işlerinden dolayı Can'dan sonra gelebileceklerdi. Bu civarlarda herkes herkesi tanıyıp bildiği için Can'ı yalnız başına göndermekten çekinmiyordu ailesi. Trendeki görevliler de bütün yolcular da tanıdıktı. Hepsi de yolculuk boyunca göz kulak oluyorlardı Can'a. Zaten teyzesinin yaşadığı köyle yalnızca iki istasyonluk mesafe vardı aralarında.

Can bugünün gelmesini iple çekmişti. Teyzesinin oğlu Cemil'le yeniden bir araya gelecekler ve geçen sene olduğu gibi birbirinden eğlenceli oyunlar oynayacaklardı. Yakın mesafede yaşadıkları için sadece yazın görüşüyorlardı elbette. Fakat hiçbir zaman yaz tatilindeki gibi geniş zamanlara sahip olamıyorlardı. Sıkılmadan doyasıya oyun oynamak için de geniş zamanlar gerekiyordu tabii.

Çok sevdiği dedesi de ne mutlu ki teyzesiyle aynı köyde yaşıyordu. Dedesine kavuşacak,